

“Я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я Боже дитя. Є в Бога план” (Збірник дитячих пісень, с. 48).

Перші церковні збори Істона в Німеччині щойно закінчилися. Він думав, що все буде зовсім по-іншому, але все було майже так, як було, поки жив у Сполучених Штатах. Лише тут він одягав навушники, щоб слухати виступи, які перекладалися англійською.

Мама і тато завели розмову із сім’єю, яка сиділа позаду них. Здавалося, що в них є хлопчик його віку!

“Це сім’я Фіотто,— сказала мама Істону.— Джанмарко буде у твоєму класі в школі”.

“Класно!” Істон усміхнувся Джанмаркові. Здавалося, що його ім’я складається з імен “Джон” і “Марк”, поєднаних разом. “Ти звідки?”

Відстоювати Церкву

Трейсі Картер і
Марісса Денніс
Грунтуються на
справжніх подіях

ІЛЮСТРАЦІЯ КАЕЛІ ЛАРСЕН

Джанмарко усміхнувся у відповідь. “Ми з Італії. Але щойно переїхали сюди з Китаю”.

“Ого!— сказав Істон.— Я ніколи не був у Китаї”.

Наступного дня Істон пішов до своєї нової школи. Він трохи переживав. Але потім побачив, як Джанмарко махає йому рукою з іншого кінця класу. Принаймні у нього вже є один друг. У класі були діти з усього світу. Можливо, йому сподобається ця школа.

“Доброго ранку!” Вчителька всім усміхнулася. “Мене звуть пані Альбано. Для початку, чи може кожен мені сказати, що означає слово *сутність*?”

Одна дівчинка підняла руку. “Це означає, хто ви є. Що для вас найважливіше”.

“Саме так!— сказала пані Альбано.— Тоді давайте познайомимося. Що є частиною вашої сутності? Що саме робить вас *вами*?”

“Я люблю відеоігри!”— сказала дівчинка в першому ряду. Пані Альбано усміхнулася і написала на дошці *хоббі*. “Що ще?”

Джанмарко підняв в руку. “Я з Італії”. Пані Альбано кивнула і написала *країна*.

Істон все думав, що б йому сказати. “Я ходжу до церкви”,— сказав хлопчик позаду.

“Хороша ідея!— подумав Істон.— Треба було мені це сказати!”

Хтось засміявся. А потім багато дітей засміялося. Істон збентежено поглянув на Джанмарко. Джанмарко поглянув на нього також збентежено. Чому вони сміються?

Повернувшись додому, Істон розповів мамі, що сталося.

Мама спохмурніла. “Деякі люди не розуміють, чому ходити до церкви важливо. Вони думають, що це безглуздя”.

“О”,— сказав Істон. Він не вважав, що ходити до Церкви—це безглуздя.

Минуло кілька тижнів, і пані Альбано попросила учнів підготувати разом з кимось із батьків презентацію про те, що є важливим для їхньої сім’ї.

“Яким має бути наш проект?”— запитала мама, поки вони накривали на стіл.

Істон подумав про те, як у класі сміялися. “Думаю, нам слід розповісти про Церкву”,— сказав Істон.

Мама усміхнулася. “Це чудова ідея!”

“А чи може Джанмарко і сестра Фіотто робити її разом з нами?”

“Чудова ідея. Я подзвоню їм після обіду”.

Наступного дня до них прийшли Джанмарко і сестра Фіотто. Спочатку вони всі поговорили про те, що, на їхню думку, є найважливішим у Церкві. Мама записала всі ідеї в зошит. Потім вони взяли плакати і знайшли зображення Ісуса, пророків та храмів, щоб приклеїти їх.

Нарешті настав час презентації. Істон стояв у класі поруч з Джанмарко і їхніми мамами перед усіма учнями. Він зробив глибокий вдих.

“Ми є членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”,— почав він. Вони кожен по черзі розповідали щось про Церкву. Джанмарко розповідав про Писання. Мама говорила про пророків. Сестра Фіотто розповіла про домашній сімейний вечір. Істон говорив про хрищення. Все було просто чудово!

Істон почував себе дуже добре, коли вони закінчили. Ніхто не сміявся—здавалося, що всім дітям презентація сподобалася! Він був радий, що зміг розповісти своєму класу про щось важливе. Він усміхався. Він знав свою сутність. Він—Боже дитя! ■

Автори живуть у Баден-Верттемберзі, Німеччина, і в штаті Юта, США.

Я Боже дитя

Вірую в Христа

Я—член сім’ї.



ДІТИ БОГА

“Як ви визначаєте свою сутність? Найперше—пам’ятайте, що ви Божі діти”.

Президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Identity, Priority, and Blessings,” *Ensign*, Aug. 2001, 11.